

Frø, fordomme og fællesskaber

/Christian Yde Præstholt, Diana Telvig og Michelle Rahbek, ernærings- og Sundhedsstuderende på Metropol

I vinteren 2017 tog vi 6 Ernærings- og Sundhedsstuderende fra Metropol afsted til PFFU i Skibby. Vores opgave var at se på kantinens indretning, KUU-elevernes madordning samt en køkkenprofil til køkkenet.

Fordommene

Formålet med projektet var at løse disse opgaver i fællesskab med elever fra produktionsskolen. Ingen af os kendte nogen som gik på produktionsskole. Et par stykker kunne huske venner eller bekendte fra fortiden, som efter deres folkeskoletid gik på 'prodren', men få af os havde tænkt over hvad det egentligt dækkede over.

Vores fordomme var derfor mange, og det var både angstprovokerende og befriende, da Ole, forstanderen, bad om at få læst alle fordommene op. Vi havde været hudløst ærlige, da vi skrev dem, og havde ikke regnet med, at de skulle bruges til andet end at indgå som et element i vores efterfølgende analyse.

Ole blev derfor konfronteret med fordomme som "pjækkende unge, laissez-faire pædagogik, udbrændte lærere, hashrygende elever, elever med alverdens diagnoser og unge med begrænset viden fra resourcesvage hjem". Da vi var færdige, smilede han. Måske havde han hørt det hele før, måske havde han et pokerfjæs af den anden verden. Eller måske så han frem til, at punktere vores fordomme en for en.

Men vigtigheden af at have været så hudløst ærlige, var slet ikke til at tage fejl af. Det lagde grunden til, at vi nu turde kaste os ud i de helt store udfordringer, for vi havde ligesom ikke noget at miste. Og de første fordomme røg allerede ved frokosten. Heldigvis.

At være ude i virkeligheden

For os var det ikke første gang vi var ude i virkeligheden og prøve vores fag af. Vi er professionsbachelorere, hvilket vil sige, at vi er rettet mod professionsfeltet og der i vores uddannelse er indbygget praktik. Vi er generalister, og kan derfor lidt af det hele indenfor ernæring og sundhedsfeltet.

På PFFU, var det som at træde ind i en miniverden. En verden der kunne det samme, som den store, men alligevel var af en størrelse hvor vi, som studerende følte os trygge nok til at afprøve alle vores lærte teorier i praksis. Vi oplevede at

stå ansigt til ansigt med, hvad sociologen havde lært os. Vi opdagede, hvilket forhold virkelige mennesker havde til mad. Modsat os, som ofte går lidt for meget op i det. Vi oplevede pædagogikken i virkeligheden og fik lov til at afprøve vores didaktiske værktøjer, som fx ved workshoppen "Hvad kan du få for en tyver", hvor visuel læring var i fokus. Vi var vores egen lille organisation og PFFU-eleverne var vores samarbejdspartnere.

Fællesskaber og relationer

Men det er skræmmende at være ude og mærke virkeligheden og se, at ens arbejde påvirker virkelige mennesker og ikke kun scenarier i en tænkt verden, hvor alt kan forklares ud fra den ene eller anden pædagogiske eller sociologiske teori.

Det kan godt være, at alle teorierne passer ude i virkeligheden, men de løser ingen problemer. Ude i virkeligheden, er teorier ikke nok. Der skal man finde empatien, sympatien og handlekraften frem, og modet, ikke mindst.

Og dette står ikke beskrevet i nogen bøger. At man er nødt til også at arbejde med sig selv, havde ikke været en del af vores overvejelser. For en ting er hvordan sociologien, pædagogikken og didaktikken fortæller os, at reaktionerne er i en

given situation. Noget helt andet er, hvordan man selv reagerer, når man er en del af ligningen. Det er jo ikke personaer, men virkelige unge, med drømme og visioner og et virkeligt liv, man møder

De var ikke fordommene. Eller rettere, de var ikke kun fordommene. Der var masser af unge mænd i arbejdstøj, som drak for mange energidrikke og røg masser af smøger, men de var samtidig enormt høflige unge mænd og kvinder med ideer og gåpåmod og overbærenhed overfor vores to-sede ideer.

I takt med at relationerne til eleverne blev dannet, forsvandt fordommene. Vi fandt ud af, at vi komplementerede hinanden godt og vi følte os virkelig hjemme her blandt de "kloge hænder".

Om eftermiddagen, når vi sad i toget på vej hjem til København, var vi trætte. Trætte i hovedet. Ikke fordi vi ikke brød os om at være der, men fordi det var hårdt. Hårdt at skulle bearbejde alle de nye indtryk, samtidig med at vi skulle udføre de opgaver der var blevet stillet os.

Ude i virkeligheden, er teorier ikke nok. Der skal man finde empatien, sympatien og handlekraften frem, og modet, ikke mindst.

At så et frø

Vores veje har sidenhen krydset PFFU's flere gange. Og det har hver gang været et fantastisk gensyn. Det er fantastisk, at møde de unge igen og høre dem fortælle, at vi har været medvirkende til, at de nu tør noget mere. Vi kan kun sige "i lige måde".

Vi bruger tit begrebet: "at have sået et frø", når vi håber på, at vi har sat gang i en ide eller en proces. Men denne gang er det frø, de unge har sået i os måske større end omvendt. For de unge var

det her et projekt, der forhåbentlig har givet dem fornyet tro på sig selv og egne evner. For os har oplevelsen været en øjenåbner. En af dem, hvor ens verdensbillede ændrer sig og nye muligheder dukker op.

Det fællesskab, hvis succes vi havde været nervøse for til at starte med, skulle vise sig at danne grundlag for projektets store succes. Som Peter, fotografen på filmen, sagde: "Verdens navle findes mange steder, også i Skibby".

Der blev i forbindelse med projektet lavet en film, som kan ses på: <https://www.youtube.com/watch?v=D9R081BmQk4>

